

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 30. september 2026

Sag 33/2026

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat André Rouvillain, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Horsens den 16. juni 2025 (927/2025) og af Vestre Landsrets 14. afdeling den 3. december 2025 (S-1169-25).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Oliver Talevski, Kurt Rasmussen, Lars Apostoli, Peter Mørk Thomsen og Anne Buhl Bjelke.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om, at landsrettens dom ændres, således at sagen afvises.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Anbringender

T har anført navnlig, at han ved politiassistentens afhøring af og samtale med ham og den efterfølgende sms-korrespondance fik en berettiget forventning om, at sagen mod ham var opgivet.

Sms-korrespondancen understøtter klart opfattelsen af, at sagen var opgivet. Sms-korrespondancen skete i fortsættelse af en afhøring som led i en politimæssig efterforskning, der udvikle sig til en personlig samtale.

Sms-korrespondancen og forløbet skal fortolkes til fordel for ham, da politiassistenten er underlagt særlige forpligtelser til beskyttelse af den sigtede.

Retsplejelovens § 752, stk. 3, medfører, at der må være en skærpet bevisbyrde for anklagemyndigheden for, at politiassistentens optræden og ageren ikke kan misforstås. Denne bevisbyrde er ikke løftet med politiassistentens forklaring under ankesagen.

Det er endvidere uden betydning, at den afhørende politiassistent formelt set ikke var kompetent til at opgive sigtelse og påtale i den omhandlede sag, jf. UfR 1989.116 H og TfK 2011.834 Ø, idet politiassistenten over for ham fremstod som den, der rådede over sagen. Efter retsplejelovens § 724, stk. 1, er der ikke formkrav til underretning om påtaleopgivelse.

Anklagemyndigheden har udvist passivitet, idet der forløb mere end 8 måneder fra sms-korrespondancen medio juli 2024, indtil han modtog anklageskriftet i april 2025. Det er langt over fristen for den overordnede anklagemyndigheds omgørelse af påtaleopgivelse, jf. retsplejelovens § 724, stk. 2.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der ikke er sket en bindende påtalebegrænsning.

Der må stilles ganske store krav til, hvornår der kan siges at foreligge en påtalebegrænsning, som anklagemyndigheden er bundet af. Det er således ikke enhver forventning hos den sigtede, der kan indebære en bindende påtalebegrænsning, men alene en berettiget og beskyttelsesværdig forventning.

Der skal noget helt særligt til for at etablere en berettiget og beskyttelsesværdig forventning, når sagen befinder sig på et tidligt stadie, hvor der alene er rejst sigtelse, og hvor der ikke er foretaget nogen processuelle skridt fra anklagemyndighedens side.

Under afhøringen og den efterfølgende sms-korrespondance med den afhørende politiassistent har T ikke fået en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at der ikke ville blive rejst tiltale.

Der må herved lægges vægt på, at der er tale om en formløs sms-besked, som blev sendt til T blot en time efter afhøringen – på et tidspunkt, hvor det på ingen måde kunne stå ham klart, at sagen var færdigefterforsket og færdigbehandlet.

Der må endvidere lægges vægt på ordlyden af sms-beskeden. Det fremgår ikke af denne, at voldsforholdet blev opgivet, men alene at forurettede tog imod undskyldningen, og at T skulle komme videre og få noget positivt ud af sin tilværelse.

Derudover må der lægges vægt på forklaringerne fra T og politiassistenten, som begge har forklaret, at det under afhøringen ikke blev tilkendegivet, at han ikke længere var sigtet. Tværtimod blev han på ny gjort bekendt med, at han var sigtet. Politiassistenten oplyste ham desuden om sagsforløbet, herunder at sagen ville blive sendt videre til anklagemyndigheden, som skulle tage stilling til tiltalespørgsmålet.

Endelig må det indgå i vurderingen, at politiassistenten ifølge retningslinjerne for politiets og anklagemyndighedens behandling af straffesager ikke havde kompetence til at opgive voldsforholdet. En sådan afgørelse kunne alene træffes af politikredsens juridiske personale, hvilket ud fra forklaringen fra politiassistenten måtte stå klart for T, således at kompetencefordelingen var synlig for ham.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T blev den 12. juli 2024 sigtet for vold efter straffelovens § 244 ved samme aften at have til-
delt en vagt et knytnæveslag i ansigtet.

T blev den 16. juli 2024 afhørt af politiet om forholdet. Han forklarede bl.a., at han ikke huskede at have slået vagten, men han erkendte at have skubbet ud efter den pågældende.

Efter afhøringen den 16. juli 2024 aftalte den afhørende politiassistent og T, at politiassistenten skulle viderebringe en undskyldning fra T til vagten. T modtog herefter to sms-beskeder fra politiassistenten, hvoraf fremgik bl.a., at vagten havde modtaget T's undskyldning, at der var "no hard feelings" fra vagtens side, og at T skulle tage det som en løftet pegefinger. T

svarede politiassistenten, at han havde fået noget at tænke over. Som svar herpå skrev politiassistenten, at så var hans mål nået.

T hørte derefter ikke yderligere fra politiet, før han i april 2025 blev tiltalt for det forhold, der fandt sted den 12. juli 2024.

Sagen angår, om forløbet indebærer, at anklagemyndigheden er afskåret fra at rejse tiltale som følge af en bindende påtaleopgivelse.

Bindende påtaleopgivelse

Ved bedømmelsen af, om der foreligger en *bindende* opgivelse af påtalen over for en sigtet person, jf. retsplejelovens § 721, må der først tages stilling til, om der overhovedet foreligger en påtaleopgivelse. En påtaleopgivelse kan være udtrykkelig, men den kan også følge af myndighedens adfærd. Om det er tilfældet, beror på en konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Viser det sig, at der foreligger en påtaleopgivelse, hvad enten den er tilsigtet eller utilsigtet, er spørgsmålet dernæst, om påtaleopgivelsen er *bindende* for myndigheden.

Det fremgår af retsplejelovens § 719, stk. 1, at offentlig påtale tilkommer politidirektøren. Af Rigsadvokatens offentliggjorte meddelelse af 25. november 2022 ”Kvalitet og legalitet i straffesagsbehandlingen” fremgår bl.a., at det er det juridiske personale hos politidirektøren (anklagemyndigheden), som har kompetencen til at træffe afgørelse om opgivelse af sigtelsen efter retsplejelovens § 721, når der er tale om personfarlig kriminalitet, herunder vold.

Hvis en afgørelse om opgivelse af påtale over for en sigtet, jf. retsplejelovens § 721, er meddelt af en person, der efter de nævnte retningslinjer ikke er bemyndiget hertil, foreligger der en intern kompetencemangel, som i almindelighed vil være væsentlig for afgørelsens rigtighed. I så fald er påtaleopgivelsen som udgangspunkt ugyldig, således at den sigtede ikke kan støtte ret på den. Dette udgangspunkt kan fraviges, når sigtede må anses for at have fået en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at påtale er opgivet. Dette beror på en afvejning af hensynet til sigtede over for modstående hensyn.

Den konkrete sag

Uanset at politiassistentens sms-beskeder efter ordlyden ikke indeholdt en udtrykkelig påtaleopgivelse, finder Højesteret, at sms-beskederne efter en almindelig forståelse var egnet til at give T en forventning om, at forholdet ikke ville blive forfulgt yderligere.

Politiassistenten havde imidlertid ikke kompetence til at træffe afgørelse om påtaleopgivelse, og denne kompetencemangel må anses for væsentlig. T kan derfor som udgangspunkt ikke støtte ret på tilkendegivelsen.

Spørgsmålet er herefter, om der er grundlag for at fravige dette udgangspunkt.

Tre dommere – Oliver Talevski, Kurt Rasmussen og Peter Mørk Thomsen – udtaler:

Vi lægger ved afvejningen vægt på, at det må lægges til grund, at politiassistenten ikke ved sin sms-korrespondance med T tilsigtede at tilkendegive, at sagen mod ham var afsluttet. Vi lægger desuden vægt på, at tilkendegivelsen heller ikke indeholdt nogen udtrykkelig opgivelse af sigtelsen, og at den kom i form af sms-beskeder sendt kort tid efter, at T havde været til afhøring hos politiet, hvor han var blevet sigtet for vold efter straffelovens § 244. Endelig lægger vi vægt på, at der er tale om en væsentlig kompetencemangel vedrørende påtalespørgsmålet i en sag om vold, og at der derfor er en ikke ubetydelig offentlig interesse i strafefølgning.

På denne baggrund finder vi, at T ikke kan anses for at have fået en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at der ikke ville blive rejst tiltale imod ham for det pågældende forhold.

Vi stemmer herefter for at stadfæste landsrettens dom.

Dommerne Lars Apostoli og Anne Buhl Bjelke udtaler:

Vi lægger til grund, at T efter karakteren af det strafbare forhold, efter samtalen med politiassistenten om sine personlige forhold og efter oplysningerne om den forurettedes accept af hans undskyldning ikke havde anledning til at betvivle politiassistentens kompetence til at

afslutte sagen med en påtaleopgivelse i forbindelse med hans modtagelse af en uformel advarsel. Han havde heller ikke anledning til at betvivle rigtigheden og gyldigheden af påtaleopgivelsen. Ved bevisvurderingen har vi efter omstændighederne ikke tillagt politiassistentens vidneforklaring om at have præciseret, at sagen ville blive sendt videre til anklagemyndigheden, betydning.

På den anførte baggrund, efter karakteren af det strafbare forhold og efter det lange tidsforløb, inden tiltalen blev rejst, er det vores opfattelse, at T må anses for at have fået en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at der ikke ville blive rejst tiltale imod ham for det pågældende forhold. Vi lægger i den forbindelse særlig vægt på hensynet til, at en sigtet i almindelighed må kunne stole på tilkendegivelser fra politiet.

Vi stemmer herefter for at stadfæste byrettens dom.

Konklusion

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at landsrettens dom stadfæstes, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved byretten.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.